

No. 5. }

Mai 1882.

{ Sde Aargang.

Lad mig gaa.

Lad mig gaa, lad mig gaa
 Og min Jesum stue faa,
 O min Sjæl den længes, længes,
 Ikke mere her at stænges,
 Men for Thronen salig staa.

Søde Ekin, søde Ekin,
 Sol, som lyser til mig ind,
 O, naar skal jeg bid faa komme,
 Naar skal jeg med alle fromme
 Se dit Ansigt, Frelser min.

At, hvad Klang, at, hvad Klang,
 Højt i Englefarens Sang!
 Havde jeg kun Vinge, Vinge
 Op til Zion mig at spinge
 Op fra Jorden tung og trang.

Tænk, naar der, tænk, naar der
 Jeg skal se ham, som han er.
 Ingen Synd mer, ingen Smerte,—
 O min Gud, det arme Hjerte
 Fatter ei, hvad dette er.

Paradis, Paradis!
 Fyldt med Jubelsang og Pris
 Vi ved dine Livsens Strømme
 Bære vil som de, der drømme.
 Bring os Gud til Paradis!

G. Knaf.

Johan Kosko,
eller
et eneste Glas Vin.
(Elnutn. fra f. No.)

5.

En storre Forbrydelse.

Tiden til at begynde paa Kontoret kom; men Kosko følte sig som en dødsdømt Forbryder. Hr. Markler kom ikke til at se efter Pengene i Kassen, men bad Kosko tage saa mange, som han vidste laa der Afsteneren forud, for at bringe dem til Banken. Nu vidste Kosko, at dersom han sagde sin Principal, at der savnedes Noget i Summen, vilde dette lede til Undersøgelser, og han uden Tvivl blive opdaget. Men han erindrede sig, at Hr. Markler havde Penge og saa i en anden Bank. Her var en Udvei: han kunde skrive en Anvisning paa disse Penge og underskrive den med Marklers Navn. Han vidste, at dette var Falskneri; men han øinede ingen anden Tilflugt. Efter en kort Strid, hvori hans Samvittighed formanede ham til at bekjende Alt, blev han overvunden af den onde Fristelse. Han udstedte en Anvisning med Marklers Navn og gif til Banken. Men der blev han opdaget; man jattede Mis-tante om, at en Anden havde skrevet Kjøbmandens Navn. Markler blev underrettet om Sagen, og Alt kom for Lyset. Kosko bekjendte nu med mange Taarer; men hans Principal var en streng Mand og anklagede ham for Dyrigheden, der dømte ham til flere Mars Fængsel. Saaledes havde han i Løbet af en kort Tid forstyrret sin jordiske Fremtid, bragt Sorg over sine brave gamle Forældre og sig selv megen Skam og Smerte.

Jeg saa ham i Fængslet, siger den engelske Beretter. Han vendte sine taarefyldte Øine til mig: „Et eneste Glas Vin har ført mig hid.“

Dg han havde Ret. Det første Stridt paa Uretfærdighedens Bei blev taget, da han imod sin bedre Viden tog af sin Principals

Bin. Dg saa hurtigt voxede Synden hos ham, at den Yngling, som ved femten Mars Alderen var sine Forældres Glæde og Stolt-hed, en Yndling hos Alle, som lærte ham at kjende, blev for sit attende Mar kastet i Fængsel for Tyveri og Falskneri. D vogt dig, unge Læser, for det første Stridt bort fra Uretfærdighedens Bei!

6.

Hvad lære vi af Koskos Ulykke?

Ingen er bleven en Forbryder med een Gang. Spørg dem alle, disse ulykkelige Mennesker, som sidde indenfor Fængslernes skumle Vægge. Alle begyndte de med smaa Overtredelser. Barnet begynder med at gjøre Uret i Smaaating. Det er uldydigt mod sine Forældre; saa begynder det at bedrage dem og føre dem bag Lyset ved Løgn og mange daarlige Udflugter. Dg under Alt dette taber det Frygten for Gud og Kjærligheden til det Sande og Rette. Før det ved af det, har Synden naaet en forfærdelig Størrelse hos det. Ligesom den store Gran eller Eg, som du ser paa Marken, er voxet frem af et ganske lidet Frø, saaledes er det med Syndevanen. Den voxer smaat og umærkeligt, men, bliver den ikke ved Guds mægtige Raade standset, saa voxer den sin stadige Væxt og naar en Størrelse, hvorom du ikke drømte. Hjertet bliver lidt efter lidt forhærdet, og hvad et Menneske ikke turde eller aldrig kunde tænke paa at gjøre for to eller tre Mar siden, det kan han nu gjøre uden Betænkning. Jeg tror, at meget saa Børn sigge en Løgn første Gang uden at føle Skam, Samvittighedsstral og Frygt; men, naar de have loiet mange Gange, blive de saa vant dermed, at de frækt kunne træde op med en Løgn i den ubethdeligste Sag og næsten uden at tænke derpaa som en Synd. Paa samme Maade er det med Sværgeren og Guds Navns Misbrug. Jeg skulde tro, at de fleste Børn skamme sig, naar de første Gang tage en Ed i sin Mund; og denne Skamfuldhed gjentager sig de første to eller tre Gange; men inden kort Tid vænne de sig til at føre Guds hellige Navn paa Tun-gen og at fremsigge de forfærdeligste Forban-

delfer uden nogenstømhøst Betænkning, ja uden engang at lægge Mærke til, at de gjøre det. En af de ugudeligste Mennesker, som nogenstinde har levet, sagde, kort før han endte sine Dage i Fængslet: „Jeg erindrer meget vel, hvor jeg var i Tirol og Angest, første Gang jeg rakte Haanden ud for at tage en Pennenkniv, som ikke var min; og dog endte jeg med ganske koldblodigt at myrde et Menneske for at komme i Besiddelse af hans Penge.“

O, beder da til Jesus, kjære Børn, at han maa staa Eder bi og beskytte Eder i enhver Fristelse, men især i den første Fristelse! Glemmer ikke, hvor falske og upaalidelige Eders egne Hjerter ere, overladte til sig selv. Det hjælper slet ikke, at I gjøre mange gode Forsætter og med al Magt stræbe at modstaa det Onde. Kende I ikke den Herre Jesus Kristus, bruge I ikke sligt Bønner og Guds Ord, saa formaa I slet Intet mod Eders mægtige Fiender. Læg kun Mærke til det, og I skulle se, at den Dag, I have begyndt uden hjertelig Bøn og Guds Ords Betragtning er en uhykkelig Dag; Synden og den Onde er det da, som hersker i Eder. Og hvilken Betydning kan ikke en eneste jaadan Dag saa for hele Eders Liv! Derfor: „Forlad dig paa Herren af dit ganske Hjerte; men forlad dig ikke paa din Forstand!“ Ordspr. 3, 5.

Vi have det salige Løfte: „Hver den, som beder, han faar; hver den, som leder, han finder; og for hver den, som banker paa, oplades der.“ Men vor Bøn maa være som Jakobs Bøn, der ikke slipper Herren, førend han velsigner os. For suldt Alvor maa det være, naar vi bære vore Synder, ogsaa de hemmeligste, frem til hans Kors. O, dersom vi ret betænkte, Børn, at disse Synder have bragt ham, vor Gud og Frelser, paa Korset, dersom dette altid stod os malet for Sindene, da skulle vi vel ikke mere kunne elske Synden. Havde Kristus vendt sig til ham, som led for Overtrædelser, han havde da ikke vovet at fremture i sin Synd.

En kongelig Tilrettevisning.

Kong Alfonso af Aragonien, som var en god og from Mand, horte med Bedrøvelse, at Pagerne (de yngste Tjenere) ved hans Hof ikke mere brugte at læse Bødbønnen før og efter Maaltiderne, og at de ikke mere læste sine Morgen- og Aftenbønner. Han besluttede at give dem en Tilrettevisning.

En Dag modtog Pagerne en Indbydelse fra Kongen til at spise Middag ved hans eget Bord. Hentykte over den Hæder, som derved vistest dem, indfandt de sig i Spisesalen iførte sine bedste Klæder; deres Bladse bleve dem anviste, og Kongen satte sig selv tilbords med sine Gæster.

Under Maaltidet hændte det nu til Alles Forbauselse, at en Tigger kom ind i Salen, og, trods han var baade skidden og fillet, gif han lige frem til det kongelige Bord, satte sig ned og begyndte, uden at bede om Tilladelse, at spise og drikke af Hjertens Lyst.

Pagerne, som vare aldeles forfærdede over Mandens Opsørsel, saa paa Kongen og ventede blot paa Befaling til at kaste den ubudne Gæst ud. Men Kongen havde selv forordnet, at Manden skulde komme ind paa denne Maade, og sad ganske rolig, som om Intet var paafærde. Tilslidst, da Tiggeren havde faaet sig et grundigt Maaltid Mad, stod han op og gif sin Vej, uden saa meget som med et Ord eller en Mine at have takket Kongen for Maden.

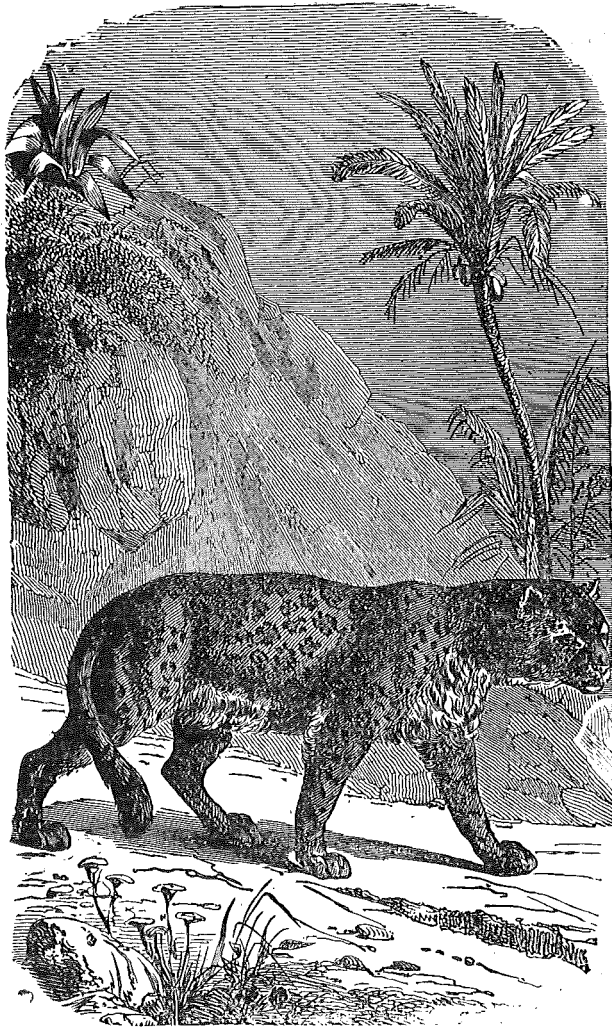
Da vendte Kongen sig til sine Pager og sagde: „Nu, hvad synes I om den Mand?“

„Deres Majestæt,“ svarede de Alle i Munden paa hverandre, „vi have aldrig seet nogen saa raa og uhøflig og utaknemmelig som den Tigger.“

Da reiste Kongen sig og sagde alvorlig: „Men I have selv været ligesaa utaknemmelige som denne stakkels Mand. Hver Dag har en Konge, langt større end jeg, givet Eder Føde. Eders himmelske Fader har givet Eder Altning rigelig; men I har ikke takket ham, I har Dag efter Dag sat Eder tilbords og staaet op, uden et Dieblik at tænke paa alle gode Gavers Giver.“

Det fortælles, at denne Tilrettevisning havde den forønskede Virkning paa Pagerne.

Jaguaren.

Jaguaren hører til den store Katteslægt, af hvilken Løven er Kongen. Tigeren og Jaguaren ere omtrent lige store og komme næst efter Løven. En voksen Jaguar bliver omtrent $2\frac{1}{2}$ Fod høj.

Dens Hjem er især Sydamerika. Tidligere fandtes den ogsaa i Nordamerika. Den opholder sig helst i det høie Græs og Siv langs Floderne eller i tørre Stove. Den er en frygtelig Rovdyr. I Morgen- og Aftendæmringen er den helst ude efter Rov, aldrig midt om Dagen eller ved mørk Nat. Dens Gang ser plump ud; men den for-

staar ogsaa at bevæge sig med megen Letthed og Hurtighed.

Har en Jaguar forst smagt Menneskeflesh, anfalder den ogsaa med stor Graadighed Mennesker; dog dræber den aldrig Mere, end den med det Samme kan fortære. Den foretrakker Negre, Mulatter og Indianere for hvide Folk. Den er ogsaa en udmærket Eremmer.

Jaguarens Skind er sjønt og kostbart, men bliver med hver Tid sjældnere, da den saa ivrig bliver efterstræbt, eftersom Landet optages og beboes.

De lykkelige Godsfænde.

Maries Hemmelighed.

(Slutning fra f. No.).

Da gik der et skarpt Lynglimt over hele den dunkle Skov, og Tordenen rullede dump. De slap hinanden forfærdet, og nu først bleve de ret var, hvorledes Uveiret var trukket sammen over dem. Stoven var bleven ganske mørk, ja, hver Gang Lynet var forbi, syntes den næsten soet som Matten. Nærmere og nærmere rullede Tordenen. Lyn slog efter Lyn, og nu kom der et Skybrud, saa Regnen øsede ned over dem. „Lad os skynde os i Ly“, sagde Sigrid, „jeg ved et Skjul“, og let som en Hind ilede hun foran dem. Hun sprang fra Tue til Tue, smøg sig mellem de tætte Grene, hoppede over Smaaakæffene, saa de Andre neppe kunde følge hende. Gjennemvaade og anpustne kom de da endelig op i Uren og krøb ind i en lang, mørk Kevne, hvor Fjeldvæggen og de store Stene ludebe udover.

Det var bælmoarkt derinde, og det var med beklemte Hjerter, de sad der, tæt sammenkrøbne. Regnen pladskede og silede ned ad Kevnens Sider; de blaa Lynglimt slog dem blændende i Ansigtet, og den hule Torden gav Gjentyd længe efter. Ingen talte Noget. Alf var mest urolig; hans Hjerte skjald ved hvert Lyn, men han var for stolt til at ville siige Noget derom til de Andre. I hvert Tordenskrald syntes han at høre Guds strenge Røst; han vidste jo, at han ikke elskede Jesus, som de andre To, der sad ved ham, og Samvittigheden gav ham ingen Fred. Da huskede han Moderens Ord om Maries Hemmelighed, og han begyndte at bede; han var glad, der var saa mørkt derinde, at de To ikke kunde se, han sad med foldede Hænder, og saa sukede han i sin Frygt til Gud. Han bad, at Gud endelig vilde sfaane ham for Lynene, da vilde han nu søge ham og elske ham, som Marie og Sigrid.

Dg se, maaffe var det som et Svar paa hans Suk, at Skyerne just nu begyndte at fordele sig igjen; Solstrefset falbt atter ind mellem de vaade, dryppende Grene, og Si-

grid tittede først ud for at se, hvorledes Alf stod til. Jo, Uveiret var over, og de kom Alle ud i Lyset igjen. Men hvorledes de saa ud! Den Eine so ad den Anden, og saa vadede de hjem over den sumpede Skovbund. Sigrid fulgte dem til Ba'kerne, hvorfra de kunde se Byen, og dermed skiltes de ad. Paa Veien fik Alf endelig sagt, at ogsaa han nu saa gjerne vilde høre Jesus til, og Marie fortalte det straalende til sin Moder, da de kom hjem; nu var hun endnu lykkeligere end over de gode Karakterer. Fra den Dag af havde de to Sødsfende det ganske anderledes sammen; nu var Alfs Glæde at bede med hende; nu gik hun aldrig alene hverken i Kirken eller paa Søndagskolen; han havde begyndt at lære Hemmeligheden af Marie.

M.

Den straffylldige Haand.

En Drøm.

„Mo'er, maa jeg? aa hvad, Mo'er?“ bad Barnet, og saa strakte det Armen op og dyppede næsten hele Haanden ned i Skagebeigen.

„Vil du holde din Haand derfra, din Skikmund!“

Men Barnet slittede sine Fingre, og saa stak det dem atter ned i Fadet; og da Moderen saa tog Fadet fra Bordet, saa stampepede Barnet i Gulvet med de smaa Fødder og raabte: „slemme Mo'er, slemme Mo'er!“ og da Moderen kom hen til det, saa slog Barnet sin Moder med den hoire Haand lige i Ansigtet.

Barnet havde slaaet sin Moder!

„Gud vil straffe dig!“ sagde Moderen bedrovet og lod Barnet staa.

Dg da det nu om Aftenen skulde til Sengs, saa gav Moderen det intet Godnat-Rys.

„Rys mig, Moder!“ sagde Barnet, „ellers kan jeg ikke sove;“ men Moderen sagde ikke et Ord, og gik igjen ind i Stuen.

Barnet sov dog ind uden Rys; men midt om Matten saa det paa en Gang Maa-

nen skinne ind i Kammeret, og Maanestinnet faldt lige foran det paa Sengenæppet. Da tog det den høire Arm op og vilde gribe ind i Maanestinnet, og da saa det, at der ikke mere var nogen Haand paa den høire Arm.

Derover undrede Barnet sig og tænkte, om den muligen skulde være falden ud af Sengen. Det saa over Sengestoffen ned paa Gulvet; der laa Noget. Det slog Tæppet op og steg i bar Skjorte ud paa Gulvet; men det var ikke Andet end en af dets smaa, hvide Strømper, der var falden ned fra Stolen.

Derpaa saa det til Vinduet og undrede sig over, at det stod aabent. Og da det nu kom derhen, saa det en Haand hænge der udenfor. Da klatrede det op i Vinduet og greb efter Haanden; men det var kun en Handske, som Faderen om Aftenen havde vadset og hængt ud til Tørring.

„Al Gud, havde jeg dog bare min Haand igjen!“ sagde det og sukede.

Da saa Barnet op mod Himlen og lige ind i et Rys, der var større end nogen af alle Stjernerne, og som det nu stod og stirrede ind deri, saa forekom det Barnet, at det blev saa let, at det maatte kunne flyve, og paa en Gang hævede det sig fra Vinduet op i Luften, og det steg høiere og høiere.

Det saa tilbage paa Jorden og saa dybt nede Byen i Maanestinskelysning. Det saa Kirkeetaarnet rage høit op; det gamle Uhr i Taarnet slog just tolv, Barnet kunde nøie tælle Slagene. Det saa ogsaa sine Forældres Hus midt imellem de andre i Byen. Hundene gjøede, altid den ene lige efter den anden, som om de skjændtes med hinanden.

„Hvad det dog er for nogle hæslige Dyr,“ sagde Barnet ved sig selv, „de vække jo alle Folk i Byen.“

Maanens Straaler kom færende og belyste det flyvende Barn, saa traaf de sig igjen tilbage. Et Par Stjernefald fløi forbi, de saa ud som faldende Taarer, og da Barnet saa sig om, da var Stjernerne lutter Dine, fra dem maatte vel hine Taarer være

flydte; thi Stjerneoinene skuede saa alvorlige og bedrøvede ned, saa det slet ikke var til at beskrive.

Da begyndte Barnet ogsaa at græde, saa dets hvide Skjorte blev vaad af Taarerne. „Gid jeg dog blot havde min Haand igjen!“ sukede det.

Men Rysset ovenover blev imidlertid større og større, jo nærmere man kom op imod det, og endelig stod Barnet i en saa straalende Glands, at der paa Jorden ikke var Noget saa straalende og glindsende at finde, og som det saa slog Dine op, saa det den kjære Gud sidde paa en høi Throne, og alle Englene stod der; de brede Vinger vare som et Stykke Regnbue.

Da traadte en Engel frem for den høie Throne og holdt i Haanden en Barnehaand, som den rakte frem, idet den sagde med bedrøvet Stemme: „Med denne Haand har et Barn slaaet sin Moder.“

„Al Gud,“ tænkte Barnet, „det maa ganske bestemt være min Haand.“

Som Englen nu havde talt, da sankede alle de andre Engle deres Hoveder paa en nær, og da det forfærdede Barn saa paa denne, syntes det, at det var dets Moder, og gjerne var det sløiet hen til hende, men det kunde af Angst ikke røre sig.

Men den kjære Gud paa den høie Throne sagde med mægtig Stemme: „Hvo vil forsvare den Haand?“

Og der blev en dyb Stilhed, saa man kunde høre Englevingerne susse.

Da sagde han igjen: „Mærk den!“ og en Engel fløi frem med et gloende Jern og nærmede sig Haanden.

„Min Haand!“ hulkede Barnet, „Mo'er! han vil brænde min Haand!“

Men da styrkede den Engel, som lignede Moderen, frem, og da Barnet saa nøie til, saa var det virkelig dets Moder. Hun faldt ned for den høie Stol, løftede sine Hænder op og raabte: „Giv mig for Jesu Skyld mit Barns Haand, jeg vil tage dets Straf paa mig, jeg vil bære mit Barns Brøde!“

Da nikkede den kjære Gud, og Straffens Engel med det gloende Jern gav hende

dermed en Stribe over den høire Haand. Dog Haanden blev ikke forbrændt deraf, men, hvor Jernet havde roret, der spirede hvide og røde Moser frem, og tilsidst havde hun et Rosenarmbaad om Armen. Rosenduft strømmede ud derfra og bredte sig ud og saa over til det grædende Barn i den lille, hvide Skjorte.

Men Englen, som bar Haanden, kysede den Lykkelige paa Panden og sagde: „Møderkjærlighed er den største Magt paa Jorden!“ og han førte hende derhen, hvor Barnet stod, og satte Haanden igjen fast paa den lille Arm og sagde: „Du skal ære din Fader og din Moder, at det kan gaa dig vel, og du maa længe leve paa Jorden!“

Derpaa omfavnede Moderen sit Barn, tog det paa sin Arm, og de fløi dybere og dybere. — —

Paa een Gang laa Barnet i Sengen, og Moderen ogsaa, og det var Morgen. Moderen havde virkelig slynget sin Arm om sit Barn, tørrede dets Taarer af og klappede blid og kjærlig dets blonde Haar. Men Barnet vilde ikke høre op med at hulke.

„Mo'er," sagde det, „du er min allerkjæreste lille Mo'er! og de maa ganske bestemt brænde min Haand op, dersom den igjen nogensinde slaar dig!“

K.

G a a d e.

To Venner sit du her i Livet,
Som trofast ved din Side staa;
Om du er hjemme eller ude,
De ville altid med dig gaa.

Dg hvor de dig formaa at tjene,
De gribe ivrig fat, de To,
Dg søge deres Natteleie,
Først naar du lægger dig til Ro.

Dg jelsomt! sjønt du dine Kjære
Dem tusind Gange gibet har,
De er dog altid dine egne,
Dg blive, hvor de altid var.

En Regneopgave.

Tag ni Fyrstikker — om det er norske eller amerikanse gjør Intet til Sagen — og læg dem saaledes, at der kommer tre og et halvt Dufin ud deraf. Men du maa ikke søge at hjælpe dig ved at brække dem istykker, — det gælder ikke.

Dpløsning

paa Gaaden i No. 3:

Bogstavet „A“.

Rigtig opløst af R. N., Georgeville, Minn.; C. G. S., Odin, Minn.; M. C. B., Bratsberg, Minn.; S. A., Langhei, Minn.; J. R. D., Dalby, Iowa; C. S., Roscoe Centre, Minn.; R. N., Erick, Wis.; H. S. C., Grant Co., Minn.; S. D. R., Lake Centre, Iowa; R. B., Sacred Heart, Minn.; R. S. S., Watton, Minn.; A. T. og K. B., Resonville, Wis.; A. D. J., Red Wing, Minn.; J. D. J., North Fort, Minn.; S. B. S., D. B. S. og S. B. S., Kullingsfort Minn.; S. S. R., Norway Lake, Minn.; S. A. B., G. B. og A., Woodville, Iowa; S. M. A., Boomer, Minn.; M. D. S., New Richland, Minn.; R. S., Dallas, Wis.; M. G. M., South Rush River, Wis.; A. M., Sheldon, Minn.; A. S., Coon Prairie, Neb.; T. D., Newman Grove, Neb.; S. D. C. og S. M. A., Emerald, Minn.; J. D., Jola, Wis.; S. A. K., Walle, Pac.; A. A., Little Falls, Wis.; T. J. W., West Lake, Minn.; T. E. S., Blair, Wis.; A. A., Winchester, Wis.; A. C. R. og E. C. R., Stony Run, Minn.; M. L., Lake Park, Minn.

M ä r t !

Har Nogen faaet oversflodige Exemplarer af „Børneblad“ No. 3 og 4 for dette Aar, da bedes de om snarest muligt at sende dem tilbage for vor Regning!

Vort Dplag af disse Nr. er udtømt, saa vi Intet har for nye Abonnenter.

J. B. Frich,

Dr. 8, La Crosse, Wis.

B ø r n e b l a d,

S d e M a r g a n g,

koster som før 35 Cts. pr. Exemplar.
Agenter, der selv holde Ravnelliste og udsale Bladet, erholde det i Papper paa
5-9 Explr, este 30 Cts. pr. Explr.
10-49 " " 25 " "
50 og derover " 20 " "

Adressje:

J. B. Frich,
Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Børnenes“ Afdrukstveri, La Crosse, Wis.